

Ige:

Zsolt 126 (napi ige)

Jn. 12,24

Bizony, bizony, mondom néktek: ha a búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz.

Az ősszel szerte az országban dolgoztak a földeken a gépek. Bemunkálták a földet, és előkészítették vetésre. Majd búza és árpa került sok helyen a földbe. És a gépek földdel fedték be a magvakat. Így voltak hónapokon át a földben. Most pedig hadd kérdezzem meg, hogy a magvak **el lettek temetve, vagy el lettek vetve?**

Ha azt mondjuk, hogy mélyen a föld alatt van a mag, akkor úgy tűnik, hogy el van temetve. De a helyes választ akkor kapjuk meg, ha a végeredményt nézzük. Az a mag, amelyik kikel, az el volt vetve, de az a mag, amelyik nem kel ki, az el van temetve.

Életünk bizonyos pontjain olyan nagy kihívásokkal kell szembenéznünk, mint a munkahely elvesztése, tartós munkanélküliség, tönkrement kapcsolatok, felbomlott házasság, súlyos betegség, gazdasági kilátástalanság. Ezek a kihívások egészen maguk alá tudnak bennünket temetni.

Ilyenkor nyomasztó gondolatok uralkodhatnak el rajtad, melyek azt mondják: „*Vége van. Az életed ezután már csak egyre rosszabb lesz. A jövőd is végleg el van rontva.*”

De azt szeretném most biztatásként mondani az ige alapján, és a tapasztalat alapján, hogy óriási különbség van aközött, hogy a mag el van temetve és aközött, hogy el van vetve. **A különbség lényege abban van, hogy Te mit vársz, mi fog történni?**

Amikor a földbe szóród a búzát, akkor biztosan nem azt mondd, hogy „én most eltemetem a búzát”. Hanem azt mondd, hogy „én elvetem a búzát”. A különbség abban van, hogy várod-e a búza kikelését, és várod-e, hogy bőséges termést hozzon az elvetett búza.

Mikeás próféta ezt mondja: „*Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elesem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az ÚR az én világosságom.*” (Mik. 7,8) Mert 2700 évvel ezelőtt is ugyanazt tapasztalta: az emberrel megtörténik, hogy elesik, hogy a bajok özöne zúdul rá, és azok maguk alá temetik. Sőt, még azt is át kellett élnie a prófétának, hogy az ellenséges lelkületű emberek gúnyolódtak rajta, és örültek a bajának.

Mikeás azonban tudja, hogy az élete nincs eltemetve, hanem olyan, mint a földbe vetett mag: várja a tavaszt, várja azt, hogy a sötétségben fölragyog majd az Isten világossága. Mikeás láthatóan nincs maga alatt, nincs teljesen elkeseredve, hanem azt érezzük, hogy szavai mögött az Úrba vetett szilárd bizalom van. Az a hit, melyről a Zsidókhoz írt levél ezt mondja: „*A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.*” (Zsid. 11,1)

Hit által valóságosan látja Mikeás, hogy Isten felemeli az életét, és kihozza a reménytelenség sötétségéből. Amiről felületes szemlélő azt hiszi, hogy kárára van, azt Isten valóságosan a javára fordítja.

Jól ismerjük József történetét. József az édesapja kedvenc gyermeke volt a 12 fiú gyermeke között. És ezt Jákób nem is akarta leplezni. József ezért egy kissé el volt kényeztetve, meg volt kímélve. Amíg testvérei naponta kemény munkát végeztek a nyáj körül, addig József hétköznapi is ünneplő ruhát hordhatott. És hát ugye, ünneplő ruhában nem szoktak dolgozni, sőt, nem is illik dolgozni.

József pedig még sok mindennel ingerelte, heccelte a nálánál idősebb testvéreit. Olyan álmokat mesélt el nekik, melyek mind arról szóltak, hogy testvéreinél és szüleinél is sokkal többre fogja vinni az életben. Nagyon könnyű a büszkeség és felfuvalkodottság hibájába beleesni, ezért ne törjünk pálcát József felett.

Szóval nem lehet azon csodálkozni, hogy a felbosszantott, felheccelt testvérekben a harag egyre csak gyűlt, mert ők erejüket megfeszítve dolgoztak, József pedig a testvérek feletti hatalomról

álmodozott. Egy alkalommal ezért az történt, hogy Józsefet egy kiszáradt kútba dobták, és közben azon tanakodtak, hogy végleg megszabadulnak tőle, és elteszik Józsefet láb alól.

A felületes szemlélő ezen a ponton valóban azt gondolhatja, hogy József élete mostanáig volt a csúcson, innen pedig már csak lefele fog vezetni a karrierje, már ha egyáltalán életben hagyják. És a felületes szemlélőnek még úgy tűnik, hogy igaza is lesz, hiszen Józsefet midjáni kereskedők megtalálták, és eladták rabszolgának az izmaelielieknek, akik Egyiptomba vitték.

Isten azonban nem feledkezett meg Józsefről. És beteljesítette rajta ígéreteit, melyeket álmokban adott neki. És reményteljes jövőt adott neki. Sőt, a lenézett, megvetett és majdnem megölt József élete áldássá lett családjá számára is, még testvérei számára is, akik egy időben bizony örültek József elestének, örültek annak, hogy József élete olyanná lett, mint akit eltemettek elevenen.

Ézsaiás próféta így idézi népének szavait: *„Elhagyott engem az ÚR, megfeledkezett rólam az én Uram!”* (Ézs. 49,14kk) Nagyon sokszor van az életben olyan helyzet, vagy időszak, amikor mi is ezt tudjuk csak mondani. *„Elhagyott engem az ÚR, megfeledkezett rólam az én Uram!”* De nem szabad ezen a ponton megmaradni, mert Ézsaiás egy örömmüzenetet, egy fantasztikus jó hírt vezet be ezzel a mondattal. Ez jó hír pedig nekünk is jó hír: *„Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könnyörül-e méhe gyermekén? Ha mások megfeledkeznének is, én nem feledkezem meg rólad!”* Sőt, Isten még azt is hozzá teszi: *„Íme, tenyerembe véstelek be.”*

Isten annyira szeret téged, annyira értékes vagy számára, hogy tenyerébe vésett be. Lehet, hogy nem mindig érezzük, de Urunk a tenyerén hordoz bennünket. Még akkor is, amikor kinevetnek, amikor kárörvendően kioktatnak minket, amikor csak a bukásunkat várják, és örülnek ellenségeink, ha már elestünk és a földön vagyunk.

Urunk, azonban készen áll arra, hogy felemelje az életünket, és mi boldogan és hálával beszélünk Isten hatalmas erejéről. És *„mikor jóra fordította Sion sorsát az ÚR, olyanok voltunk, mint az álmodók. Akkor megtelt a szánk nevetéssel, és örömkialtás volt nyelvünkön. Ezt mondták akkor a népek: Hatalmas dolgot tett ezekkel az ÚR! Hatalmas dolgot tett velünk az ÚR, ezért örvendezünk.”* (Zsolt 126,1-3)

Ezért legyen hitünk az Úrban, hogy készen legyünk az Ő csodájára és segítségére. Hittel kérjük az Ő segítségét akkor is, ha éppen a földön vagyunk, mert elestünk, akkor is kérjük Urunk segítségét, amikor a reménytelenség sötétsége veszi körül életünket. Imádkozzunk így a zsoltárossal:

„Fordítsd jóra sorsunkat, Uram, a délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan! Akik könnyezve vetettek, ujjongva arassanak! Aki sírva indul, mikor vetőmagját viszi, ujjongva érkezzeék, ha kévéit hozza!”

Hiszen a mi életünk olyan, mint a vetőmag, mint az elvetett búza: Isten biztosan megadja növekedését, és megadja termését. Legyen hitetek ebben! Ámen.

Loment Péter lelkész

Áldás:

A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által.

Róm. 15,13